

Hồi 32**Tái ngộ Kim Tiền sứ giả**

T hốt nhiên, có tiếng xào xạc rất khê vọng đến, dường như là tiếng di động của một bày thú.

Nhạc Quần vụt quay lại, bất giác sững người, thì ra là một lão nhân tóc dài phủ vai, xung quanh có mười mấy con sói to đang tiến về phía chàng.

Nhạc Quần chợt động tâm, cao giọng nói:

- Tôn giá phải chăng là Lang Diện Thần, sư huynh của Bát Tú Điều Khách?

Lão nhân tóc dài bồng chững bước:

- Tiểu tử ngươi là ai? Sao biết thân phận của lão phu?

- Qua mười mấy con sói này, tại hạ đoán tôn giá hẳn là Lang Diện Thần!

Lang Diện Thần trầm giọng:

- Ngươi là môn hạ của ai?

- Gia sư là Thập Tự Thủ Tu Mã Trường Hồng!

Lang Diện Thần thoáng giật mình:

- Tu Mã Trường Hồng hiện ở đâu?

- Tại hạ cũng không rõ! Tôn giá có quen với gia sư ư?

Lang Diện Thần nghiêm nghị:

- Đâu phải chỉ có quen, ông ấy chính là ân nhân cứu mạng của lão phu.

Nhạc Quần kinh ngạc, thoát đầu chàng tưởng đâu lão nhân này có hiềm thù với sư phụ, không ngờ lại là ân nhân.

- Vậy thì tại hạ có một điều muốn thỉnh cầu...

- Không cần phải nói, lão phu đã biết rõ việc của sư đệ Bát Tú Điều Khách rồi...

- Không sai! Rất mong tôn giá hãy hiệp trợ Lâu tiền bối giúp cho Bát Tú Điều Khách phục nguyên để khỏi phương hại võ lâm. Hiện Lâu tiền bối đã đuổi theo rồi!

Lang Diệm Thần trầm ngâm:

- Trong tay gia sư đệ có quyển kỳ thư nước Quy Tử, e rằng Lâu Tử Vân không thể chế phục được!

- Không sao, kỳ thư đã bị Lâu tiên bối đoạt lấy rồi!

Lang Diệm Thần thoáng giật mình:

- Vậy thì lão phu tức khắc đi ngay!

- Họ đã rời khỏi lâu lắm rồi, tôn giá biết họ ở đâu chẳng?

Lang Diệm Thần tự tin:

- Tất nhiên là biết!

Bồng đưa tay chỉ và trầm giọng hỏi:

- Ai ở trên ngọn cây thứ năm bên trái đó?

Nhạc Quần kinh hãi thầm nhủ:

- Thính giác của người này quả là ghê gớm, làm sao biết...

Quả nhiên một tiếng cười lạnh lẽo vang lên, từ trên ngọn cổ tùng thứ năm phóng xuống hai bóng người, thì ra là hai mẹ con Bạch Phát Hằng Nga và Hồ Tiểu Điệp.

Bạch Phát Hằng Nga vừa chạm chân xuống đất liền cất tiếng nói:

- Tiểu tử, người tưởng y có thính giác hơn người mà phát hiện ra lão thân phải không?

Nhạc Quần ngạc nhiên:

- Ngoài lý do ấy ra, tiên bối giải thích như thế nào?

Bạch Phát Hằng Nga cười khẩy:

- Lầm rồi, chính lũ chó sói đã cho y biết đấy!

Nhạc Quần ngó người, Lang Diệm Thần thản nhiên:

- Không sai! Quả đúng là bọn sói đã thị cảnh với lão phu. Hồ Điệp, mụ thậm thà thậm thụt nấp trên cây với ý định gì?

Bạch Phát Hằng Nga xẵng giọng:

- Nhạc Quần, mối thù đời trước chưa xong, thật không ngờ người lại làm tổn thương đến con gái của lão thân!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Nhạc mỡ đã làm tổn thương đến con gái của tiền bối bao giờ?

Bạch Phát Hằng Nga gằn giọng:

- Người đã làm thương tổn đến lòng tự ái của nó, vậy còn đau khổ hơn là thương tổn đến thể xác.

Nhạc Quần nhếch môi:

- Đúng là mẹ nào con nấy! Thì ra cái gọi là mối thù năm xưa đã do vậy mà có!

Bạch Phát Hằng Nga nghiêm giọng:

- Đúng thế! Mái tóc của lão thân chính là do sư phụ người đã ban cho, khiến lão thân uổng phí một thời xuân sắc!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Đó chỉ có thể tự trách mình không biết tiến thoái, đặt tình cảm không đúng chỗ thôi!

Bạch Phát Hằng Nga điên tiết, há miệng phun ra một cái bong bóng hơi.

Nhạc Quần hiểu rõ sự lợi hại của Tam sắc độc bào, vừa định phóng lên trên chiều gió, bỗng nghe Hồ Tiểu Điệp hốt hoảng kêu lên:

- Mẹ, khoan vội đã thương chàng...

Bạch Phát Hằng Nga hậm hực thu hồi độc bào, gằn giọng nói:

- Con dại dột quá, hấn cũng giống hệt như Tư Mã Trường Hồng, trái tim còn hơn sắt đá, con không nên tự chuốc khổ vào thân thì hơn.

Hồ Tiểu Điệp tiến tới vài bước, với giọng náo nùng nói:

- Nhạc Quần, chàng ghét tôi thật ư?

Nhạc Quần đang bực tức về vấn đề đàn bà, liền xẵng giọng nói:

- Giữa tại hạ với cô nương chỉ là sơ giao, không có vấn đề ghét hay không ghét! Lần trước cô nương đã trao lại Nhật Nguyệt bảo kính cho tại hạ, và tại hạ cũng đã bắt giữ Độc Biển Thước giao cho cô nương, ân oán giữa đôi bên đã sòng phẳng, chẳng ai mắc nợ ai cả!

Hồ Tiểu Điệp nghiêng răng:

- Thủy Linh Phụng có gì là tốt chứ? Hướng chi lại là một thạch nữ.

Nhạc Quần thấy nàng đi nói huých toẹt ra điều này, tức giận quát:

- Chính vì Thủy Linh Phụng là thạch nữ, Nhạc mỗ mới yêu quý!

Hồ Tiểu Điệp chung hứng:

- Người... người yêu một thạch nữ?

Nhạc Quần hét to:

- Không sai! Thạch nữ có gì khác người thường chứ?

Hồ Tiểu Điệp bật cười khanh khách, đoạn nói:

- Thì ra người chưa biết thạch nữ là như thế nào cả!

- Kha ha...

Hai mẹ con Hồ Tiểu Điệp cùng cất tiếng cười vang, Nhạc Quần sượng chín người, gần giọng:

- Các người tưởng Nhạc mỗ không biết thạch nữ là như thế nào hay sao?

Bạch Phát Hằng Nga trầm giọng:

- Dù người có biết thì cũng chẳng hiểu tường tận. Hiện tại chẳng qua chỉ là bốc đồng trong nhất thời, nếu mà kết hợp với một thạch nữ ắt hẳn sẽ đau khổ cả đời!

Nhạc Quần cười nhạt:

- Việc riêng của tại hạ không cần các người nhọc tâm!

Hai mẹ con Hồ Tiểu Điệp cùng đưa mắt nhìn nhau, toan động thủ thì bỗng Lang Diện Thần trầm giọng nói:

- Nếu muốn động thủ là phải kể luôn cả lão phu đấy!

Bạch Phát Hằng Nga cười khẩy:

- Có người hay không cũng vậy thôi, lão tặc người là cái thứ gì chứ?

Lang Diện Thần buông tiếng cười khẩy, đi đến bên con sói to nhất, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ như tiếng sói tru. Con sói nọ lập tức co hai chân trước quỳ xuống, áp mõm xuống đất tru lên inh ỏi.

Trong thoáng chốc khắp núi rừng vang rền tiếng sói tru đáp lại. Trời hồi! Chỉ thấy bốn phương tám hướng vô số sói tràn đến như thác lũ.

Hai mẹ con Bạch Phát Hằng Nga tuy rằng tự phụ, song đối phó với hai cao thủ trước mặt còn chưa nắm chắc phần thắng, huống hồ lại có thêm đàn sói vô số kể kia!

Bạch Phát Hằng Nga trầm giọng quát:

- Điệp nhi, ta đi thôi!

Hai người liền tung mình vọt lên cao, phi thân lướt đi trên ngọn cây. Lúc này đàn sói tiếp tục ồ ạt tiến tới, những đôi mắt đỏ rực tựa than hồng, ước chừng độ sáu trăm con.

Nhạc Quần kinh hãi thâm nhủ:

- Nếu Lang Diện Thần mà hạ thủ nhắm vào mình, muốn giải quyết lũ sói này cũng phải khá vất vả đấy!

Nhạc Quần bất giác đưa mắt nhìn Lang Diện Thần, chỉ thấy lão ta đã lui ra ngoài xa năm sáu trượng, và lũ sói mới đến đang tiến dần về phía chàng.

- Nguy rồi!

Nhạc Quần thâm kêu lên, vội rút Quỷ Đầu trượng xuống nói:

- Tôn giá định...

Lang Diện Thần cười ghê rợn:

- Tư Mã Trường Hồng và Lâu Tử Vân là hai kẻ thù không đội trời chung với lão phu, lão phu ước chi ăn tươi nuốt sống chúng, giờ lão phu phải đuổi theo Lâu Tử Vân, nếu người mạng lớn, có lẽ sẽ thoát khỏi được nanh vuốt của lũ sói.

Nói đoạn, liền dẫn theo mười mấy con sói to bỏ đi và không ngớt cười vang.

Nhạc Quần chầm chậm quay người, quắc mắt nhìn lũ sói hung tợn đang vây quanh, lòng bồn chồn lo lắng. Mặc dù chàng có một thân tuyệt học, song trận chiến thế này lần đầu tiên trong đời chàng mới gặp phải, nên không khỏi có phần khiếp hãi.

Lũ sói gầm gừ liên hồi, đã tiến vào trong phạm vi một trượng. Nhạc Quần hét vang, vung Quỷ Đầu trượng quét ngang ba vòng, máu thịt văng tung tóe, tiếng sói tru vang dội rung chuyển khắp núi rừng.

Nhạc Quần vung trượng xông xáo trong đàn sói, lát sau đã trở thành một người máu. Song lũ sói này ngã gục thì lớp khác lại ùa lên, xem chừng nếu không giết sạch thì chúng cũng chẳng chịu thôi lên. Xác sói ngổn ngang chết chông, Nhạc Quần đành phải chầm chậm di chuyển.

Thốt nhiên, một luồng sáng vàng từ trên ngọn cây bắn vút tới, lập tức một con sói to nhất ngã quy, lũ sói còn lại tru vang, lục tục thoái lui ra xa.

Nhạc Quần giờ mới biết trong đàn sói cũng có thủ lĩnh, giết chết con cầm đầu là số còn lại sẽ tự động rút lui.

Không bao lâu, toàn bộ lũ sói đều lui ra khỏi rừng, để lại hơn hai trăm xác chết.

Nhạc Quần nóng lòng thăm nhủ:

- Minh phải tức tốc đi tìm Lôu tiền bối, kéo Lang Diện Thần ám toán lão nhân gia ấy!

Ngờ đâu một tiếng quát vang lên, từ trên ngọn cây phóng xuống một người vai đeo cung vàng lấp lánh, thì ra chỉ là một cậu bé tuổi chừng mười bốn, mười lăm, hiển nhiên chính cậu ta đã bắn ra mũi tên vàng khi nãy.

Nhạc Quần vội ôm quyền nói:

- Đa tạ tiểu đệ đã viện thủ!

Cậu bé trầm giọng:

- Tại hạ không phải đến cứu tôn giá đâu, mà là bắt tôn giá...

Nhạc Quần mỉm cười:

- Tiểu đệ vì lẽ gì toan bắt Nhạc mỗ!

- Tại hạ là Kim Tiền sứ giả, phụng mệnh chủ nhân Thất Trùng Thiên đến đây bắt tôn giá.

Nhạc Quần giật mình, hôm trước ở trong hang huyết chàng đã được chứng kiến Kim Tiền sứ giả bắn trúng tim quái nhân, tài bắn tên của y quả rất cao siêu.

Song Nhạc Quần thấy Kim Tiền sứ giả chỉ là một đứa trẻ con, bèn cười khẩy:

- Người thực hiện được chăng?

Kim Tiền sứ giả quả quyết:

- Tất nhiên là được, không tin thì cứ thử xem sẽ biết!

Nhạc Quần trầm giọng:

- Thất Trùng Thiên thật ra là nơi chốn gì?

- Các hạ cứ thật thà nghiêm chỉnh đi theo tôi, rồi không bao lâu sẽ rõ!

- Vì sao lại phải bắt Nhạc mỗ?

Kim Tiền sứ giả vẻ nóng ruột:

- Bốn chủ nhân e Tư Mã Trường Hồng và Lâu Tử Vân không thể y hẹn đến Thất Trung Thiên, nên đành phải bắt giữ các hạ mới có thể dẫn dụ họ đến.

- Chủ nhân người cần gia sư đến Thất Trung Thiên để làm gì?

Kim Tiền sứ giả bực mình:

- Các hạ đừng hòng kéo dài thời gian, đến lúc ấy tự khắc sẽ rõ!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Người đoán Nhạc mỗ có chịu đi hay không?

Kim Tiền sứ giả gằn giọng:

- Không chịu đi cũng phải đi, giờ tôi cho các hạ nếm mùi lợi hại đây!

Vừa nói đã lấp tên vào cung, chỉ ngay trước ngực Nhạc Quần.

Nhạc Quần không dám khinh suất, đưa ngang Quỷ Đầu trượng trước ngực ngưng thần chờ đợi.

Kim Tiền sứ giả chậm chậm kéo căng dây cung và nói:

- Các hạ có đi hay không?

Nhạc Quần trầm giọng:

- Thường thức tiễn pháp xong rồi hẵng quyết định cũng chẳng muộn!

Chỉ nghe "vút" một tiếng, kim quang lóe lên bay tới nhanh khôn tả. Nhạc Quần liền vung Quỷ Đầu trượng lên đón, ngò đầu "choang" một tiếng, hai lần sáng vàng đồng thời rơi xuống đất.

Kim Tiền sứ giả ngẩn người, Nhạc Quần cười nhạt:

- Tiễn pháp của người thì ra cũng chỉ vậy thôi!

Kim Tiền sứ giả cười khẩy:

- Các hạ chớ có đắc ý, nếu sư tử không ra tay thì mũi tên kia đã cắm vào ngực các hạ rồi!

Nhạc Quần cúi xuống nhìn, quả nhiên có hai mũi tên vàng, bèn ngạc nhiên hỏi:

- Sư tử người ở đâu?

Kim Tiền sứ giả liền lớn tiếng gọi:

- Sư tử, sư tử!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Sư tử của người có lẽ không dám chường mặt ra...

Một tiếng cười gằn vang lên, một bóng người mảnh mai lao vút tới, đồng thời cất tiếng nói:

- Con người của các hạ sao chẳng có chút tình cảm nào cả vậy?

Nhạc Quần nhìn kỹ đối phương, bất giác hết sức lấy làm lạ. Đó là một thiếu nữ tuổi chừng mười tám, mười chín, nước da rất đen nhưng khá xinh đẹp, trong tay cũng có một cây cung vàng nhỏ.

Nhạc Quần mỉm cười hỏi:

- Dựa vào đâu mà cô nương bảo tại hạ không có tình cảm?

Thiếu nữ da đen bĩu môi:

- Người ta đã phát tên giải nguy cho các hạ, chả lẽ các hạ không biết hay sao?

Nhạc Quần ngẩn người:

- Mũi tên vừa rồi là do cô nương bắn ra ư?

Thiếu nữ da đen gật đầu:

- Không sai, bằng không e rằng các hạ đã...

Nhạc Quần vội ôm quyền nói:

- Đa tạ cô nương đã viện thủ, nhưng tại hạ còn phải tiếp một lần nữa!

Thiếu nữ da đen cười khẩy:

- Các hạ thật là ngoan cố và cũng phóng khoáng, tôi thật lấy làm lạ, hai chị em họ Thủy vì sao lại phải lòng các hạ?

Nhạc Quần nhếch môi cười:

- Ngay cả bản thân tại hạ cũng hơi lấy làm lạ, nhưng việc này không cần cô nương phải nhọc tâm đến!

Thiếu nữ dẩu môi:

- Tôi lại cứ thích can thiệp vào, và bắt buộc các hạ phải đi theo tôi!

Nhạc Quần cười khinh khỉnh:

- Đừng nói là cô nương, dẫu Thủy Thiên Ngao cũng không dám buông lời khoác lác như vậy!

Thiếu nữ cười khanh khách:

- Các hạ đã đánh giá Thủy Thiên Ngao cao quá, nhưng đối với bốn cô nương thì rất là tầm thường.

- Hừ! Thất Trùng Thiên thật ra là nơi chốn nào?

- Đi thôi, đến đó rồi các hạ sẽ cảm thấy mới lạ ngay!

Nhạc Quân bỗng hỏi:

- Cô nương có họ tên chẳng?

- Tôi là Hắc Liên Hoa, các hạ cứ gọi vậy được rồi!

Nhạc Quân nghiêm giọng:

- Hiện giờ tại hạ không rảnh để nói nhiều, một ngày gần đây tại hạ sẽ tự động đến Thất Trung Thiên!

Hắc Liên Hoa ôn tồn:

- Chúng tôi đến đây là phụng mệnh gia sư, xin các hạ hãy lập tức đến Thất Trung Thiên. Vừa rồi tiểu sư đệ của tôi lời lẽ không được khách sáo, xin các hạ lượng thứ cho!

Nhạc Quân ôm quyền:

- Tại hạ quả tình đang có việc cần, xin cô nương hãy hồi bẩm với gia sư, trong vòng một tháng Nhạc mỗ tất sẽ đến bái viếng.

Kim Tiền sứ giả bỗng lớn tiếng nói:

- Sư tỷ, tiểu tử này cứng đầu lắm, không cho y nếm mùi lợi hại, y tưởng chúng ta sợ y đấy!

Hắc Liên Hoa đánh giọng:

- Không được nói năng bừa bãi, việc này giao cho sư tỷ lo liệu, sư đệ hãy về trước đi!

Kim Tiền sứ giả nhặt lại mũi tên vàng:

- Tiểu đệ biết sư tỷ thích mển y...

Hắc Liên Hoa nạt lớn:

- Ngươi muốn chết hả?

Kim Tiền sứ giả le lười, làm thỉnh lắng lắng bỏ đi ra khỏi rừng.

Hắc Liên Hoa cũng nhặt lại mũi tên vàng của mình và nói:

- Các hạ không muốn đi ngay bây giờ thì tôi cũng không cưỡng ép, vậy chứ các hạ định đi đâu?

Nhạc Quần lưỡng lự:

- Đó thì... xin thứ cho khó thể phụng cáo!

Hắc Liên Hoa nhếch môi cười:

- Các hạ thật là! Tôi không hề có ác ý với các hạ đâu, chẳng qua chỉ muốn giúp đỡ các hạ phần nào thôi. Khi nào xong việc, chúng ta sẽ cùng đến Thất Trung Thiên một thể.

- Mối thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh, tại hạ nhận thấy đi cùng với nữ nhân có nhiều điều bất tiện lắm!

Hắc Liên Hoa bật cười khúc khích:

- Điều ấy dễ thôi, xin hãy chờ chốc lát, tôi lập tức sẽ quay lại ngay!

Đoạn phi thân vào sâu trong rừng, lẩn khuất vào chỗ rậm.

Nhạc Quần trầm nhủ:

- Chẳng rõ thiếu nữ này lại định giở trò gì đây? Minh hà tất dính dáng với phụ nữ, bỏ đi quách cho rồi!

Ngờ đâu trong rừng đi ra một thanh niên, toàn thân trang phục màu đen, chính là Hắc Liên Hoa đã cải trang.

Hắc Liên Hoa ra chiều tươi vui nói:

- Đi thôi! Giờ thì ngoài các hạ không còn ai nhận ra được tôi nữa đâu!

Nhạc Quần lắc đầu cười khổ.

- Bắt đầu từ nay, các hạ hãy gọi tôi là Hắc tiểu đệ, tôi gọi các hạ là Nhạc đại ca, thế nào?

- Tuy cô nương thôi!

Hắc Liên Hoa liến thoắng:

- Giờ chúng ta hãy đi xem một cuộc vui, bảo đảm Nhạc đại ca sẽ không cảm thấy nhạt chán, nhưng mà đại ca phải nghe lời tiểu đệ đó!

Nhạc Quần nhú mày:

- Không được! Nhạc mỡ không thể nghe theo sự chỉ huy của nữ nhân được!

Hắc Liên Hoa nhõn cười:

- Hiện giờ tôi đã là Hắc tiểu đệ rồi, đại ca hãy cứ xem tiểu đệ là nam nhân là xong!

Nhạc Quần phì cười:

- Rõ là trẻ con, cô nương là nữ nhân dầu có mặt y phục nam nhân thì cũng vẫn là nữ thôi!

Hắc Liên Hoa thoáng ngẫm nghĩ:

- Thế này vậy, chúng ta hãy chơi trò đổ quyền, ai thắng sẽ giữ vai trò chỉ huy, thua thì phải phục tùng.

Nhạc Quần nhún vai:

- Hiện ở đây không có rượu, cũng chẳng có thức nhắm, đổ quyền cũng đâu có ý nghĩa gì?

Hắc Liên Hoa lấy xuống một cái đũa nhỏ, lấy ra một gói thức ăn mặn và một vò rượu, cười nói:

- Chẳng có đây là gì? Nào, tiểu đệ xin kính đại ca một miếng trước!

Nhạc Quần chau mày:

- Cô nương uống trước đi, bắt tất kính tới kính lui!

Hắc Liên Hoa lừ mắt:

- Nhạc đại ca thật là, bộ sợ tiểu đệ hãm hại sao? Thôi được rồi, tiểu đệ uống trước vậy!

Nàng uống trước hai hớp, đoạn trao cho Nhạc Quần và nói:

- Vậy tin được rồi chứ?

Nhạc Quần đón lấy vò rượu, cũng uống lấy hai hớp, đoạn nói:

- Thơm lắm!

Hắc Liên Hoa mỉm cười:

- Rượu thơm hay là vò thơm?

Nhạc Quần ậm ừ:

- Hai thứ đều thơm cả!

Hắc Liên Hoa cười ngọt lịm:

- Ăn đi chứ! Nào, chúng ta bắt đầu đố quyền!

Nhạc Quần bốc lấy một miếng khô cá đưa vào miệng, lòng thâm nhủ:

- Mình không thể để thua nàng ta, không thì sẽ bị nàng ta chỉ huy mất!

Hắc Liên Hoa cười nói:

- Đã suy nghĩ xong chưa? Chỉ định thắng thua trong một lần thôi đấy!

- Xong rồi! Bắt đầu...

Hai người đồng thời đưa tay ra, Nhạc Quần giơ một ngón tay vào hô:

- Tam tinh cao chiếu! (Ba vì sao sáng trên cao)

- Lưỡng tương hảo (Hai người thân nhau)!

Vậy là Hắc Liên Hoa đã thắng! Hắc Liên Hoa cười khoái trá:

- Rất là công bằng phải không?

Nhạc Quần hậm hực:

- Chẳng qua cô nương biết tôi không bao giờ hô lên “Lưỡng tương hảo” nên mới thắng đó thôi!

Hắc Liên Hoa cười đắc ý:

- Không sai! Nhạc đại ca tự hiểu về mình lắm. Tiểu đệ đoán chắc đại ca rất là ngoan cố, không bao giờ hô “Lưỡng tương hảo”, nhưng cũng là do vận may nữa!

Hai người ăn uống xong, Hắc Liên Hoa với vẻ tinh nghịch nói:

- Tiểu đệ hạ lệnh, chúng ta tức khắc lên đường!

Nhạc Quần đành phải đi theo nàng, ra khỏi rừng tiến thẳng về hướng bắc. Đi được gần năm mươi dặm đường mà trời vẫn chưa sáng, lúc này hai người đã đến trước một ngôi miếu hoang.

Hắc Liên Hoa cười nói:

- Tiểu đệ lại hạ lệnh đây, chúng ta phải chờ ở đây cho đến khi có người tới.

Nhạc Quần thắc mắc:

- Ai tới đây vậy?

- Đại ca khỏi thắc mắc, tiểu đệ đã cam đoan là không bao giờ hãm hại đại ca, mà lại hết sức thú vị! Đằng nào thì chúng ta hiện cũng đang nhàn rồi, tìm chút thú vui thì cũng tốt thôi!

Nhạc Quần lắc đầu:

- Nhạc mỗ đang có việc cần, không thể cùng với cô nương làm điều vớ vẩn được.

Hắc Liên Hoa nghiêm chỉnh:

- Ai bảo tiểu đệ làm điều vớ vẩn nào?

Nhạc Quần cười nhạt:

- Cô nương chẳng đã bảo là rất thú vị đấy ư?

Hắc Liên Hoa nhướn mày:

- Bộ việc gì thú vị nhất định là vớ vẩn hay sao?

Nhạc Quần đuối lý, bèn không thèm ngó ngang đến nàng, ngồi một bên thừ ra.

Hắc Liên Hoa nguyệt chàng một cái, cười nói:

- Đùng ngồi xa như vậy chứ! Nào, chúng ta hãy nói chuyện để giết thì giờ đi!

Nhạc Quần hững hờ:

- Có gì để mà nói kia chứ?

- Để tiểu đệ kể chuyện cho đại ca nghe nhé?

Nhạc Quần đăm mắt nhìn nàng, thăm thẳm:

- Cô gái này rất ngây thơ và nhiệt tình, coi ra không phải là người xấu, có điều chẳng rõ mục đích của nàng ta là gì?

- Cô nương kể đi!

Hắc Liên Hoa chậm rãi nói:

- Đã lâu rồi, có một vị lão nhân, có bốn đồ đệ, hai nam hai nữ, hai thanh niên đều rất anh tuấn, hai thiếu nữ cũng rất xinh đẹp, họ đều biết võ công và thân thủ rất cao.

Nhạc Quần bồng hỏi:

- Câu chuyện này là hư cấu hay có thật?

- Có lẽ là có thật! Hai thanh niên là sư huynh, mà hai người sư muội lại cùng đem lòng yêu thương nhị sư huynh, vì vậy đại sư huynh hết sức tức giận, đã thoát ly sư môn, đầu nhập minh sư khác.

Nhạc Quần chợt động tâm ngắt lời:

- Hai vị sư huynh ấy tên họ là gì?

Hắc Liên Hoa lắc đầu:

- Tiểu đệ cũng không biết, đại ca hãy lắng nghe thì hơn!

Đoạn lườm chàng một cái và nói tiếp:

- Đại sư huynh đầu nhập minh sư khác, võ công bỗng chốc tăng tiến nhanh chóng, đã cao hơn nhị sư đệ và hai vị sư muội, ông ấy vốn định tìm nhị sư đệ thanh toán, nhưng ngặt vì sư môn đã hạn định trong vòng mười năm không được hạ sơn, nên đành bỏ qua.

- Vị đại sư huynh ấy hẹp lượng quá, vấn đề nam nữ đâu thể miễn cưỡng được, hai vị sư muội không thương mình, làm sao mà trách sư đệ được?

- Không phải vậy đâu. Vị đại sư huynh ấy đâu phải là hạng người như vậy. Vấn đề là trước khi vị sư đệ ấy nhập môn, vị tam sư muội quả có tình ý với ông ấy, nhưng sau khi nhị sư đệ nhập môn không bao lâu thì hai vị sư muội đều...

Nhạc Quần buông giọng khinh miệt:

- Có lẽ vị đại sư huynh ấy tưởng đâu hai vị sư muội thân thiết với mình là đã đem lòng yêu thương...

Hắc Liên Hoa nhẹ gật đầu cười:

- Nhận xét của đại ca cũng đúng, nhưng tiểu đệ chưa nói hết kia mà!

- Khởi phải nói nữa, dường như cô nương có vẻ bệnh vực cho vị đại sư huynh hơn!

Hắc Liên Hoa lắc đầu nghiêm túc nói:

- Không đâu! Đại ca hãy nghe tiểu đệ kể tiếp, mười năm sau vị đại sư huynh hạ sơn, vật đổi sao dời, thế sự đã đổi khác, hai vị sư muội đều đã lập gia đình rồi!

- Đều với vị nhị sư đệ ư?

- Không! Chẳng một ai lấy vị nhị sư đệ cả, chồng của họ là hai tay cao thủ tuyệt thế đương thời, và vị nhị sư đệ thì lại thất tung!

- Hai vị sư muội hiện nay thế nào? Còn sống hay không?

- Sống chết không rõ! Một người không rõ tông tích, còn một người thì không sống không chết!

Nhạc Quần cười:

- Vậy nghĩa là sao?

Hắc Liên Hoa nghiêm túc:

- Đừng nghĩ là tiểu đệ bịa đặt, sự thật đúng là như vậy! Tiểu sư muội nghe đâu đã chết, song lại có người bảo là vẫn còn sống. Tam sư muội tuy còn sống, song chẳng khác nào đã chết!

Nhạc Quần bực mình:

- Cô nương đừng dài dòng quanh co được chẳng?

Hắc Liên Hoa nghiêm mặt:

- Chẳng hạn như quái vật đã xuất hiện trên chốn giang hồ gần đây, thể xác là nam mà tiếng nói lại là nữ, nghe đâu đó là linh hồn của một nữ nhân đã gửi vào thể xác của nam nhân, vậy thì nữ nhân ấy có thể được coi là không sống không chết chẳng?

Nhạc Quần kinh ngạc:

- Vị tam sư muội là Mai Nghinh Xuân, vợ của Tiêu Diêu Quân phải không?

- Đúng vậy! Còn vị tiểu sư muội tất nhiên là Phan Liễu Đại, vợ của Thạch Lỗi.

- Vị nhị sư huynh hẳn là gia sư Tư Mã Trường Hồng?

- Đúng thế! Câu chuyện này nghe được đấy chứ?

Nhạc Quần nghiêm chỉnh hỏi:

- Vậy thì vị đại sư huynh là ai? Phải chẳng vẫn còn sống trên cõi đời này?

- Tất nhiên là còn sống rồi!

- Cô nương có quen biết ông ta?

- Nào phải chỉ quen biết thôi đâu!

Nhạc Quần vụt đứng lên:

- Ông ta là gì của cô nương?

Hắc Liên Hoa nhếch môi cười:

- Sao đại ca nóng nảy thế? Vậy mà cũng đáng hồi hộp sao?

Nhạc Quần trầm giọng:

- Không phải là hồi hộp, nếu như vị đại sư huynh ấy là người thân của cô nương, tất nhiên giữa chúng ta là đối lập nhau.

Hắc Liên Hoa cười nhạt:

- Sai hoàn toàn, giữa chúng ta có mối quan hệ liên đới với nhau đấy!
- Vị đại sư huynh ấy thật ra là gì của cô nương?

Hắc Liên Hoa nghiêm nghị:

- Gia phụ!

Nhạc Quần vụt lùi sau một bước:

- Ông ấy... hiện ở đâu?
- Thất Trùng Thiên!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Nói tới nói lui, cuối cùng thì cô nương vẫn là kẻ thù của Nhạc mỗ!

Hắc Liên Hoa nhếch môi cười:

- Giờ thì tiểu đệ cũng nên có lời phê bình đại ca thế này, không phân biệt được phải trái, tự cho mình là thông minh. Gần đây trong chốn võ lâm đã theo đệ đại ca như thế là một người cực kỳ hiếm có trên cõi đời, nhưng theo tiểu đệ thấy thì..

Nhạc Quần gằn giọng:

- Vừa rồi cô nương chẳng đã bảo là đại sư huynh định tìm thanh toán sư đệ hay sao?
- Xưa khác nay khác. Khi xưa hai người còn là trai trẻ, tuổi trẻ thì sao tránh khỏi có tính bốc đồng? Nhưng sau này thế sự đã đổi thay, lẽ nào lại còn giữ ý định ấy nữa?

Nhạc Quần cười khẩy:

- Theo Nhạc mỗ thấy, lệnh tôn quả là người dễ thay lòng đổi dạ!

Hắc Liên Hoa tức giận:

- Đại ca nên cân nhắc lời nói!

Nhạc mỗ đã cân nhắc từ trước rồi, nếu lệnh tôn không dễ thay lòng thì tại sao lại bội phản sư môn? Cô nương có biết tội lìa sư là một điều đại nghịch bất đạo chẳng?

Hắc Liên Hoa cười khẩy:

- Rõ là luận điệu càn rỡ! Chưa hiểu rõ sự tình mà đã vội phát ngôn bừa bãi!
- Vì nữ nhân mà phần hận thoát ly sư môn, chẳng lẽ không phải là...

Hắc Liên Hoa nghiêm giọng:

- Khi xưa gia phụ thoát ly sư môn là có được sự đồng ý của sư phụ Bát Hoang Nhất Sáu, và cũng chính là sư tổ của đại ca.

Nhạc Quần cười khẩy:

- Đồng ý? Việc ấy mà sư gia tổ cũng đồng ý ư?
- Lúc bấy giờ có một vị kỳ nhân là Nam Hải Tiểu Thần Tiên, là chi giao của lệnh sư tổ. Chính vị kỳ nhân ấy đề nghị đưa gia phụ đi, có điều là lúc bấy giờ gia phụ bởi đang thất vọng trong tình trường, cũng cam tâm tình nguyện đó thôi!

- Ý cô nương muốn nói chúng ta không phải là kẻ đối lập nhau hay sao?
- Tất nhiên là không phải!
- Vậy chứ sao lệnh tôn lại không liên lạc với gia sư?

Hắc Liên Hoa cười khẩy:

- Sao đại ca biết là không liên lạc?

Nhạc Quần ngó người, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Thật ra thì cô nương định giở trò gì đây?

Hắc Liên Hoa nhoẻn cười:

- Ngồi xuống đi! Đừng có lo, tiểu đệ không ăn thịt đại ca đâu!

Nhạc Quần đành ngồi xuống, vẻ ngán ngẫm nói:

- Nữ nhân quả đúng là quái nhân vật trên cõi đời, phải chi không có nữ nhân thì hay biết mấy!

Hắc Liên Hoa nhếch môi cười:

- Nếu không có nữ nhân thì làm sao có chúng ta? Đại ca sao mà ấu trĩ quá vậy?

Nhạc Quần bỗng hỏi:

- Cô nương không có họ tên, lệnh tôn hẳn phải có chứ?
- Gia phụ là Lãnh Phong, tiểu muội Lãnh Tinh Như, được rồi chứ?

Nhạc Quần nhắm mắt tĩnh tọa, không ngó ngang đến nàng nữa.

Hắc Liên Hoa cũng lặng thinh, cứ thế hai người ngồi mãi đến trưa, rồi ngồi tiếp đến lúc màn đêm buông xuống.

Nhạc Quần thật không còn chịu đựng được nữa, đứng dậy vươn vai nói:

- Cô nương cứ ngồi đây, Nhạc mỗ phải đi thôi!

Hắc Liên Hoa cười khẩy:

- Nhạc đại ca rõ là người tráo trở!

Nhạc Quần bực tức:

- Chẳng lẽ cô nương ngồi đây mười năm, thì Nhạc mỗ cũng phải ngồi theo mười năm hay sao?

Hắc Liên Hoa bỗng lắng tai nghe, đoạn thấp giọng nói:

- Đến rồi, giờ thì tiểu đệ ban phát hiệu lệnh, đại ca phải nghe tiểu đệ chỉ huy đây!

Nhạc Quần liền lắng nghe, quả nhiên có tiếng bước chân nặng nề từ ngoài miếu vọng vào.

- o O o -